

tugdomme, vil træde en foreflaaet Thronfølger, som ikke vil have Andet at støtte sig til end den danske Konges og det danske Folks Duffer. Dette Duffer vil da staae imod en Arveret til en Deel af Monarchiet, og da kan det vistnok være et stort Spørgsmaal, til hvilken Side Loddet vil falde. Der er kun een Forudsætning, under hvilken den vedvarende Integritet af Monarchiet i Sandhed vilde være betrygget ved Arvelovens Ophævelse: naar man nemlig gaaer ud fra den Forudsætning, at den danske Konge i Forening med det danske Folk vilde følge den Regel, at designere den Selsamme til Thronfølger, paa hvis Hoved de oldenborgske Fordringer vilde blive overførte. Da vilde vistnok enhver Banskellighed bortfalde; thi naar man staaer overfor en Modpart, der har Rettigheder, som han vil gjøre gjældende, saa er det jo et ganske probat Middel til at komme til Enighed at opgive sin egen Ret. Skulde altsaa dette være den ledende Tanke, da troer jeg, at det russiske Cabinet selv vilde kunne være ganske vel tjent dermed, om endog saa det tagne Forbehold blev reduceret til, som det er blevet udtrykt, „en vægtig Stemme“ ved det danske Thronfølgervalg; thi, naar først den Ret er borttaget fra dansk Side, som Arveloven giver, vil der ikke behøves Videre end en vægtig Stemme fra Prætendenten paa den anden Side, for at opveie den danske Konges og det danske Folks forenede Duffer (Hør! Hør!). Det er ogsaa blevet sagt og gjentaget af Flere, at der ikke ligger nogen synderlig større Betyggelse i den agnatisk-cognatistiske Arvesølge end i en reen agnatistisk. Det har navnlig vakt min Forundring, at høre denne Paastand gjentaget, med Anvendelse paa vore Forhold, af den ærede Folkethingsmand, der ret egentlig kan siges at repræsentere Fædrelandets Historie i denne Forsamling (Welschow); thi han vilde, at dersom denne Paastand var bleven fremsat imod ham, bedre end nogen Anden have været istand til at give en fuldstændig og slaaende Gjendrivelse deraf (Hør! Hør!). Han har yttret: „at den agnatistiske Arvesølge ikke pleier at være saalænge som den agnatist-cognatistiske, idet det sædvanligvis varer noget længere, inden de cognatistiske Arvinger uddøe, men det er ogsaa Alt; de

cognatistiske Arvinger kunne ligesaagodt uddøe som de agnatistiske, og man er altsaa udsat for det Selsamme i begge Tilfælde“. Men Talsen her er jo dog ikke om en agnatistisk og en cognatistisk Arvesølge saaledes ganske i Almindelighed; der er heller ikke Tale om en agnatistisk og en cognatistisk Arvesølge staaende jevnsteds hinanden; men der er Tale om en agnatistisk Arvesølge, som nu stiftes ved et nyt Dynasti, og der er Tale om den cognatistiske Arvesølge, som gaaer to hundrede Aar op i Tiden, stammer fra Kong Frederik den Tredie. Men nu vilde vi jo Alle, og den ærede Historiker veed det bedre end Nogen af os, hvorledes Kong Frederik den Tredies Efterkommere ere blevene indlemmede i saagodtsom alle europæiske fyrstehuse, saa at man kan sige, at, dersom ikke en anden sort Død skulde komme og ganske specielt kaste sig over de fyrstelige Huse, vil den danske Thronfølge ved den cognatistiske Arvesølge være sikket, saavidt som noget Menneskeligt kan være sikket. Naar han altsaa siger, at man i begge Tilfælde vil være udsat for det Selsamme“, saa er det, som om man vilde sige, at Millionairen og den Mand, der har fra Haanden i Munden, ere udsatte for den selsamme Fare for at blive bragte til Bettelstaven.

For at jeg nu i saa Ord skal sammentrænge, hvad jeg har tilladt mig at udvikle, dersom ved indfaldende Thronledighed den danske Konges og Folketsamme, der er forudsat i Londenrtractaten, ikke skal være en blot Formality, hvorved den ydre Anstand skal søges lagttaget, men en reel Virkelighed, da vil den vedvarende Integritet af Monarchiet ikke være sikket ved Ophævelsen af Kongelovens Arvesølge; dersom derimod Ophævelsen af denne Arvelov skal til enhver Tid sikke Rigets Integritet, vil det kun skee under den Forudsætning, at det danske Thronfølgervalg vil gaae op i de oldenborgske Fordringer paa det holsteenske Lehnshertugdømme; men, dersom den danske Konges og Folketsamme skal i dette Tilfælde have den Vægt, som tilkommer den, og som det er forudsat i Londenrtractaten, da maa Kongelovens Arvesølge opretholdes; thi det er den, der, naar det afgjørende Dødblik kommer, vil fremstille et allerede kronet Hoved overfor de oldenborgske Fordringer, og